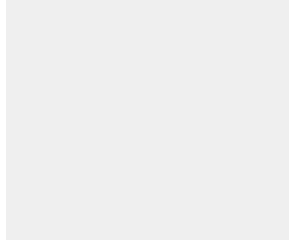

Η ανάπτυξη που δεν ήρθε...

🕒 16/09/2018 16:13

Αργύρης Αργυριάδης

Η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας σύμφωνα με τους πιστωτές μας έχει βελτιωθεί σημαντικά και έχει τεθεί σε «τροχιά εξυγίανσης». Δυστυχώς, την ανωτέρω θέση δε φαίνεται να συμπεριφέρονται οι περιλάλητες και απρόσωπες «αγορές». Τουναντίον. Κρίσιμοι δείκτες καταδεικνύουν μια επίταση απαξίωσης. Το επιτόκιο δανεισμού του ελληνικού δημοσίου τραβάει την ανηφόρα και στις τραπεζικές μετοχές τελείται ένα απίστευτο ξεπούλημα. Μέσα σε μόλις 11 ημέρες μειώθηκε η τρέχουσα αποτιμημένη αξία τους (δηλαδή η χρηματιστηριακή τιμή τους) κατά 25%! Αντίστοιχο καταποντισμό είχαμε να βιώσουμε από την εποχή των capital controls...

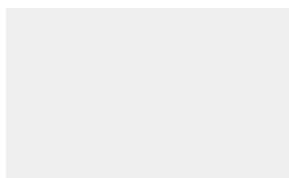
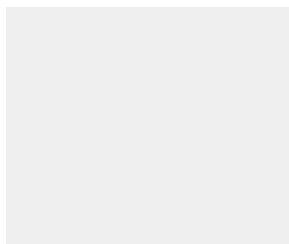
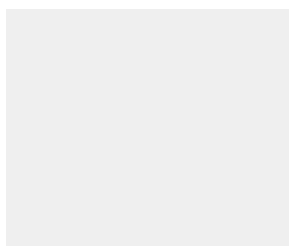
Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά και για πόσο καιρό ακόμη θα συνεχιστεί η καθοδική πορεία; Η σημαντική μείωση του ρυθμού ανάπτυξης στο β' τρίμηνο του 2018 – περίοδος που θεωρητικά αναμενόταν εκτόξευση, ενόψει της απεμπλοκής από τα «επαχθή» μηνόνια - μάλλον συνηγορεί στο ενδεχόμενο να παραμείνουμε σε ένα ασταθές οικονομικό περιβάλλον επί μακρόν. Τι θα μπορούσαμε, όμως, να πράξουμε για να αντιστρέψουμε την πορεία;

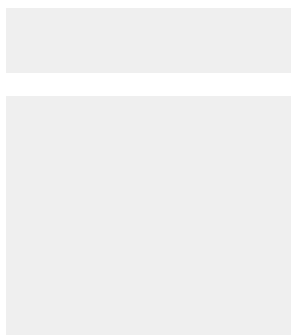
Ας πάρουμε για παράδειγμα τις τράπεζες. Οι τελευταίες σήμερα θυμίζουν βιομηχανικά συγκροτήματα μετασοβιετικού τύπου. Η σχέση τους με την αγορά χρήματος είναι όση εκείνη της τέως Σοβιετικής Ένωσης με τον καπιταλισμό. Οι διοικήσεις τους διορίζονται ή εγκρίνονται από το Ελληνικό Δημόσιο (καθόσον το τελευταίο μέσω του ΤΧΣ είναι ο βασικός μέτοχος των τραπεζών) και η εποπτεία των ευρωπαϊκών αρχών εξαντλείται σε τυπικά ζητήματα. Την ίδια ώρα αντί για επιχειρήσεις που αγοράζουν και πουλούν χρήμα έχουν μετατραπεί σε πανικόβλητες εισπρακτικές εταιρίες που αδυνατούν να αντιμετωπίσουν με επιτυχία και ταχύτητα το ζήτημα των «κόκκινων» δανείων ιδίως στα επιχειρηματικά και στεγαστικά δάνεια. Για ποιο λόγο συμβαίνει, άραγε, το τελευταίο;

Ο βασικότερος λόγος είναι ότι αδυνατούν να συζεύξουν τις δικές τους ανάγκες με τις δυνατότητες αποπληρωμής του οφειλέτη. Μολονότι σε όλες τις χώρες που χτυπήθηκαν από την κρίση υιοθετήθηκαν ρυθμίσεις οπισθοβαρείς (δηλαδή με προοδευτικά κλιμακούμενες προς το τέλος της ρύθμισης αυξημένες καταβολές) και μακροχρόνιες, στη χώρα μας αναζητείται εξόφληση των δανείων με εμπροσθοβαρείς καταβολές και σε σύντομο χρονικό διάστημα, ωσάν να μην είναι δουλειά της τράπεζας να έχει οφειλέτες και να κερδίζει από τον τόκο! Παραγνωρίζουν ότι ένα «κόκκινο» δάνειο δεν πρασινίζει με την εξόφλησή του αλλά με την εξυπηρέτησή του, ενώ την ίδια στιγμή η χρονική ωρίμανσή του αποφέρει καθαρά κέρδη από τόκους στην τράπεζα (κάτι που αποτελεί την κύρια τραπεζική εργασία).

Την ίδια ώρα, η πολιτεία προωθεί άτολμους νόμους (χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Κώδικας Δεοντολογίας που «παραλείπει» να θεσπίσει σοβαρές κυρώσεις σε όποιον δεν τον εφαρμόζει) ενώ ακόμη και στην περίπτωση που χαρίζει «ασυλία» σε τραπεζικά στελέχη για τις αναδιαρθρώσεις δανείων που επιτελούν (αναφερόμαστε στο Ν. 4472/2017), ξεχνάει να θεσπίσει ειδικότερες κυρώσεις για εκείνους που ζημιώνουν την τράπεζα παραλείποντας να ρυθμίσουν εγκαίρως στεγαστικά ή επιχειρηματικά δάνεια που δύναται να εξυπηρετηθούν σε ένα βιώσιμο πλαίσιο.

Μετά από όλα αυτά ας μην εμφανιζόμαστε έκπληκτοι από το ξεπούλημα των τραπεζικών μετοχών. Κερδοφορία σημαντική από αμιγώς τραπεζικές εργασίες δεν παρουσιάζουν, ενώ την ίδια στιγμή τα μη εξυπηρετούμενα χρηματοδοτικά ανοίγματα παραμένουν στην ... στρατόσφαιρα. Έτσι, λοιπόν, οι «αγορές» στις οποίες όλοι ομνύουν καθημερινά εύκολα μας «τιμωρούν» αποκερδαινώντας για άλλη μια φορά από το ανηλέες σορτάριασμα...

ΣΧΟΛΙΑ
